

பரப்ரஹ்மணேநம:

தத்வாமீர்தக்கட்டளே.

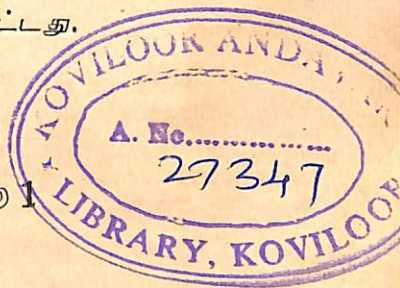
சேன்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1913

விலை அணா 1

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநமஃ

தத்வாமிர் தக்கட்டளோ.

அத்வைத சுத்தவேதாந்த தரிசனம்.

கலிநிலைத்துறை.

அண்ணல் கூறிடு மரியவா ரணக்கட லெழுமல்
வண்ண மின்றிய வாசா மகோசர வமிர்தைக்
கண்ண தாயிடக் கரதல மணியெனக் காட்டும்
வண்ண முள்ளமா வாக்கிய மைந்தற்குப் புகல்வான். (க)

வன்ன நாலதாய் வண்பத முன்றலி துடைத்தாய்த்
தன்ன தாம்வடி வதுமிகத் தானுநுண் ணியதாய்
முன்ன மாமறை முழுதுமோ தியுமுடி யாச்சீர்
மன்னு மாப்பொரு ளுடைமைமா வாக்கியப் பெயராய். (உ)

வடிவு துண்மையு மாப்பொரு ளுடைமையு மலர்வு
முடிவு மாயிரு மையுமற மொழிதரு விரகும்
படியி லாதெழு பழமையு மப்படி புதுமை
யுடைய வாகிய வுயர்குறி யாறவை யுடைத்தாய். (ஈ)

இறந்த கேள்வியா யிறந்தநற் றரிசன மஃதா
யிறந்த வீரமா யெலையிலா னந்தஞா னமதாய்ச்
சிறந்த காலதே சந்திசை யிறந்திடத் திகழ்ந்து
நிறைந்த வெட்டியல் புடைத்துநீள் வாக்கிய மினங்கேள். (ச)

கலவிருத்தம்.

நித்தமொடுமுத்தநிமலந்திசுழ்பரத்தை
யுய்த்தகரமுத்தமணியத்தினிகரோப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திசுழவிக்குந்
தத்வமசிதத்வமசிதத்வமசிதத்யம்.

(ரு)

ஆதலால் மஹாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம். அதுவல்லாமற் சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம், அறியுமிடத்துக் குஞ்ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்தவேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசுனை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அதெப்படியென்னில், இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அவை எவையென்னில், அற்பசுருதிவாக்ய மென்றும் பிரபலசுருதிவாக்ய மென்றுமாம். இவற்றில், அற்பசுருதிவாக்யம் கர்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்யம் அத்யாத்மத்தைச் சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாயிருக்கும். இது நான்கு வாக்கியங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில்: பிரக்ஞானம் பிரமம், அகம்பிரமாஸ்மி, தத்வமசி, அயமாத்மாபிரமம் என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்கியமும் சீவபர ஐக்கியத்தைச் சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்கியத்திலும், தத்வமசிவாக்யம் மஹாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும். அதெப்படியென்னில், நான்கு வாக்கியத்தினர்த்தமும் இந்த வாக்கியத்தி லிருக்கையினாலும், அந்வயபதம் இதனிடத்தே யிருக்கையினாலும், அவாங்கமனோகோசரமாயிருக்கிறவஸ்துவைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகையினாலும், இது, மகாவாக்யமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த மகாவாக்கியந்தான், அவாங்கமனோகோசரமாயிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு

வர்ணத்தாலும், மூன்று பதத்தாலும், மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று; ஆறுகுறியும், எட்டியல்புமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லிற்று. அவை எவையென்னில்,

நான்கு வர்ணமாவன : தத்-துவம்-அ-சி-இவைகளாம். மூன்றுபதமாவன : தத்பதம் - துவம்பதம் - அசிபதம் இவைகளாம். மூன்று லட்சணமாவன : சீவ - பர - ஐக்கியம் இவைகளாம். ஆறு குறியாவன : வடிவுதுண்மை, மாப்பொருளுடமை, நிறைவு, இரண்டறவிளங்கியமுடிவு, என்றும்பழமை, என்றும்புதுமையாம். எட்டியல்பாவன : கேள்வியிறந்ததாதல், தரிசனமிறந்ததாதல், வீரமிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்தமுடையதாதல், எல்லையிலாத ஞானமுடையதாதல், காலமிறந்ததாதல், தேசமிறந்ததாதல், திசையிறந்ததாதலாம்.

இப்படி மகாவாக்கியத்தாற் சொல்லப்பட்ட வஸ்து எப்படி விளங்குமென்னில், ஆசாரியர் திருவருளினாலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னு மூன்று வகையினாலே விளங்கும். இந்த மூன்று வகையும் விசாரிக்குமிடத்து ஸ்தூலசிரவணத்தி மூன்றென்றும், சூட்சுமசிரவணத்தி மூன்றென்றும், இரண்டுவிதமாயிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஸ்தூலசிரவணத்தி.

இவற்றில், ஸ்தூலசிரவணத்தி மூன்றாவன : சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களை இதுவிதுவென்று வினவிப் பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது சிரவணம். அப்படி கேள்விப்படாநின்ற சப்தார்த்தங்களெல்லா மனதிலே தரிக்கத் தெளிந்து விளங்குகிறது

மனனம். சிரவணத்தினாலே சேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கியிருக்கப்பட்ட யாதொரு அறிவுண்டோ அந்த அறிவு தானும் நிற்கப்பட்டநிலை நிதித்தியாசனமாம்.

சூட்சுமசிரவணாதி.

இனி சூட்சுமசிரவணாதி முன்றென்ற தெப்படியென்னில், சிரவணமாவது - மகாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட அதுவெனும் தத்பதத்துக் கர்த்தம் பரம்; நீயென்னுந் துவம்பதத்துக் கர்த்தம் சீவன், ஆனாயென்னும் அசிபதத்துக் கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுற்ற பொருளாம். கிரியா பதத்துடனே கூட்டிப் போதிக்கிற முறைமை எப்படியென்னில், அது நீயாகின்றாயென்றும் நீ யதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்த வாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானே நென்னில், அதுவென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்சமென்கிற காரண உபாதி. நீ யென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதி. இந்த அபரோட்ச மென்கிற காரிய உபாதி முந்திவருகையினாலே துவந்ததசியென்று போதிக்கவேண்டிற்று. துவந்ததசி வாக்கியம் போதிக்கிற முறைமை ஜகசீவபரத்தை விளக்கும். அதெப்படியென்னில்,

நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி ஏழு. அது வென்கிற தத்பதத்துக்கு உபாதி ஏழு. இந்த உபாதி ஏழும் முக்கியம். இந்த உபாதியேழுந் தீர்ந்தது லட்சியம். உபாதியை நானென்றது அசுத்தம். உபாதியை நீங்கினது சுத்தம். இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் லட்சியமான சத்தார்த்தங்களை ஆனாயென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க் கண்டு விளங்குகிறதே சிரவணம். மனனமாவது - துவம்பதத்திற் காரிய உபாதி ஏழும் அவஸ்தை முன்றும் தற்பதத்திற் காரணவுபாதி ஏழும்

அவஸ்தை மூன்றும் தரிசித்து நீக்கி, சீவனும் பரனும் அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமான பொருளை மனதிலே தரித்திருக்க விளங்குகிறது மனனம். நிதித்யாசனமாவது-துவம்பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீங்கி லட்சியமாய் விளங்குகிற சீவனும், தத்பத முக்பமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீங்கிச் சுத்தமாய் விளங்குகிற பரனும், அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமாய் விளங்குகிற ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியருடைய திருவருளினாலே சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு, மனனத்தினாலே தரித்து விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானாய் நிர்வாணப்பட்ட நிலை நிதித்யாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன் சொல்லப்பட்ட சூட்சுமசிரவணாதி என்கிற மூன்றையும் விரித்து விளங்க அருளிச்செய்கிறார். துவம்பதமுக்கிய சீவ உபாதி சொல்லுகிறோம். அதெப்படியெனில்,

வேதாந்த தத்துவம் உஅ - ஆம். அனை யெவை யெனில்: ஞானேந்திரியமான ஸ்ரோத்ராதி - ரு, இவற்றின் விஷயமான சப்தாதி - ரு, கன்மேந்திரியமான வாக்காதி - ரு, இவற்றின் விஷயமான வசனாதி - ரு, அந்தக்கரணம் - ச, புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம்-ச, ஆகத் தத்துவம் உஅ. இவற்றில் புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம் இந்நான்கும் நிறம், நின்ற தத்வம் - உச, பிராணவாயு-க, ஆகத் தத்துவம் - உரு. இவை, ஏழுபாதிபாயம். அவை யெவையெனில் தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், பிராணன் ஆக-ள்.

இவற்றில் தேகம் நானேனென்னில் தேகம் நீயன்று. அஃ தெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய தேகமென்று உன்னால்

அறியப்படுகையினாலும், தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறுகையாலும், தேகம் உனக்கு அந்நியமாகையினாலும் தேகம் நீ யன்று. இந்திரியம் நானோவென்னில் இந்திரியமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என் கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என் கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லை யென்றும், என் காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும், என் காது நன்றாய்க் கேட்கிறதில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒன்றறிந்தது ஒன்று அறியாதபடியினாலும், என்னுடைய இந்திரியமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், இந்திரியம் பஞ்சபூதத்தின் கூறுகையினாலும், இந்திரியம் உனக்கு அந்நியமாகையினால் இந்திரியமும் நீ யன்று. அந்தக்கரணங்களில் மனந்தான் நானோவென்னில், மனமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய மனமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், மனம் வாயுவின் கூறுகையினாலும், மனமும் நீயன்று. புத்திதான் நானோவென்னில், புத்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய புத்தியென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியின் கூறுகையினாலும், புத்தியும் நீ யன்று. சித்தந்தான் நானோவென்னில், சித்தமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய சித்தமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், சித்தம் அப்புவின கூறுகையாலும், சித்தமும் நீ யன்று. அகங்காசந்தான் நானோவென்னில், அகங்காரமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய அகங்காரமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், அகங்காரம் பிருதிவியின் கூறுகையாலும், அகங்காரமும் நீ யன்று. அந்தக்கரணந்தான் நானோவென்னில், அந்தக்கரணமும் நீ யன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஸங்கல்ப நிச்சய அபிமான சிந்தனைபாதி வடிவாகையால் அந்தக்கரணமும் நீ யன்று. பிராணன்றான் நானோவென்னில், பிராணனும் நீயன்று. அதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய

தத்வாமிர்தக் கட்டளை.

7

பிராணனென்று உன்னுலறியப்படுகையினாலும், பிராணன்
பிருதிவியின் கூறுகையினாலும் சுழுப்தியிற் * சைதன்னிய
மில்லாமையினாலும், பிராணனும் நீயன்று. இவையெல்லாம்
நானன்றாகில் நான் யாரோவென்னில், தசம திருஷ்டாந்தமிட்
டனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், பத்துப்பேர்கூடி ஒரு ஊர்வழிப்
போகையில் ஆற்றிலே உமிழ்ந்திக் கரையேறி யெண்ணிப்
பார்க்கும்போது ஒன்பதுபேரை யெண்ணித் தன்னை யெண்
ணாமல் ஒருவனைக் காணாமென்று மயங்குமிடத்தில், அந்நிய
வாகிய வொருபுருஷன் வந்து பத்தாவனைக் காட்டிக்கொடுத்த
தாற்போல, ஆசாரிய ரெழுந்தருளி இந்த ஏழுபாதியையுங்
கண்டுகொண்டிருக்கிற யாதொரு சைதன்னிய அறிவுண்டோ,
அந்தச் சைதன்னிய அறிவுதான்கான் நீயென் றனுக்கிரகம்
பண்ணினார். இந்தச் சைதன்னிய அறிவு காரியவுபாதி
யுடனேகூடி நின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியை விட்டு
நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்ற
போது அசுத்தமென்றும், உபாதியை நீங்கினபோது சுத்த
மென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் சம்சர்க்க
வாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், “மஞ்சாக்குரோசந்தி, கங்
காயாங்கோஷப் பிரதிவசதி” என்பனவாம். மஞ்சங் கூப்பிட்ட
தென்றும் கங்கைக்கண் இடைச்சேரியுள்ளதென்றுஞ் சொல்லு
மிடத்து மஞ்சமானது மரம், மரமானது கூப்பிடுமோ, மஞ்
சத்தில் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்று கொள்ளல்
வேண்டிற்று. கங்கையானது ஜலம். ஜலத்திலே இடைச்சேரி

மோகவதைப்பரணி.

* பிராணனுமல்லதுஞ்சி னுணர் வின்மையா லஃதுணரும் புலன்க
ளொழிவால், பிராணனிடென்னின் மன்னை யொழியாத சேனைநகர்
சூழ்வலஞ்செய்பொழுதே.

தத்பதமுக்பபரவுபாதி.

தத்தமுக்கயபரவுபாதி சொல்லுநிறோம். அதெப்படி யென்னில், துவம்பத லக்ஷ்பார்த்தமான துரியம் பரனுக்கு உட லாகையாலே, இதனிடத்திலே ஸர்வக்ருத்வாதி உபாதி யுண் டாயிற்று. அஃதெதுவென்னில்: ஸர்வக்ருத், சர்வகாரணன் ஸர்வாந்திரியாமி, ஸர்வேசுவரன், ஸர்வசிருஷ்டி, ஸர்வஸ்திதி, ஸர்வஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள், ஸர்வக்ரு நென் பானே நென்னில், இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றறிந்தது ஒன் றறியாதபடியினாலும், தான் ஸர்வத்தையும் அறிகையினாலும், ஸர்வக்ருனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று ஸர்வகாரணனென்பா னேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாம் அழிந்துத் தானழிபா மல் நிற்கையினாலே ஸர்வகாரணனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வாந்திரியாமி யென்பானே நென்னில், இந்திரியங்களுக் கெல்லா முள்ளீடாய்தின் றறிகையினாலே ஸர்வாந்திரியாமி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வேசுவரனென்பானே நென் னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய் தின்று விளங்குகையி னாலே ஸர்வேசுரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வசிருஷ்டி யென்பானே நென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினாலே சர்வசிருஷ்டி யென்கிற நாமமுண்டாயி ற்று. சர்வஸ்திதியென்பானே நென்னில், இந்திரியங்களை யெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையினாலே சர்வஸ்திதி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வஸம்ஹார னென்பானே நென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினாலே சர்வ

சம்ஹாரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. இந்த ஏழு உபாதி யும் ஸ்வரூபமன்று. இனி எதுதான் ஸ்வரூபமென்னில், இந்த ஏழு உபாதிகளையும் யாதொரு சைதன்னியத்தினாலே அளவிடப்பட்டதோ, அதுவே ஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபம் உபாதி யுடனே சம்பந்தித்து நின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதி யைப் பிரிந்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதினை நானென்ற போது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இஃதற்கு வாக்கியம் விசிஷ்ட வாக்கியமாம். அஃதெதுவென்னில், “சோணஸ்திஷ்டதி, சுவேதோதாவதி” என்பனவாம். ஒரு சிவப்புக் குதிரையும் வெள்ளைப் பசுவையும் கண்டாயோ என்பார்க்குச் சிவப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளைபோகிற தென்னுமிடத்துச் சிவப்பான வர்ணந் தனியே நில்லாது, வெள்ளையான வர்ணந் தனியே போகாது, ஆகையால் சிவப்பையுடைய குதிரை நிற்கின்ற தென்றும், வெள்ளையையுடைய பசு போகின்றதென்றும் கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, சர்வஞ்ஞவாதி உபாதியுடையவனாப் அதற்குச் சாட்சியாயிருக்கிறான் பரன். இது, விடாதலட்சணை.

அ சி ப த ம்.

ॐ ++ ॐ

இனி, அசிபதம் அதுக்காகம்பண்ண வேண்டுமென்ற போது, முன் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பதத்தினுடைய உபாதி யுத்தீர்ந்து லக்ஷியார்த்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்திலே ஐக்கியம் பண்ணவேண்டுமென்ன, ஆசாரியாரை நோக்கிச் சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ் செய்கிறான்:—

தேகக்கிரகனுசிற கிஞ்சிக்குனாயிருக்கிற சீவனுக்கும், போதக்கிரகனுசிற சர்வஞ்ஞனாயிருக்கிற பரனுக்கும் எப்படி ஐக்கியங் கூடுமென்ன, கூடுங்காண்; இரண்டுபதத்த லுஞ் சொல்

ல்பட்ட பொருள் முன்னைக்கியவிருப்பினாலே யேகமாம். அநெப்படியென்னில், ஸம்சர்க்கவாக்கியத்தினாலும் விசிஷ்ட வாக்கியத்தினாலும் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உபாதி தீர்ந்து, லட்சியமானோமென்கிற வாசனாதோஷமாகிய குற்றம் அகண்டவாக்யத்தினாலே ஏகம்பண்ணப்படும். அகண்டவாக்ய மாவது சோயந்தேவதத்தனென்பது.

ஒரு தேவதத்தனாகிய புருஷனுடனே நாம் சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம்; இவன் சிறிதுநாளுக்குப் பிறகு பிரிந்துபோயினான், அநேக நாளுக்குப் பின்பு சதூரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனை மதுரையிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவாயிருக்கக் கண்டோம்; அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடியிருந்தோம்; பின்பு நம்மை அவன் பிரிந்துபோயினான். சிறிதுநாளுக்குப் பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவனைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்தியாசியாயிருக்கக் கண்டோம்; அப்பொழுது இவன் அந்தத் தேவதத்தனோ அல்லனோவென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே, அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத் தேவதத்தனே இவனாவென்று பார்க்குமிடத்து அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்தத் தேவதத்தனே இந்தத் தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல்லப்படுவதாம். அப்போது அவனை விட்டன அந்த இரண்டிடமும் இரண்டு காலமுமாம். அவை விட்டுப்போக விடாமல் நின்றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத் திரமேயாம். அவனைப் போல இந்தத் துவம்பதமாகிய ஜீவஉபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பாஉபாதிக்கும், சாக்ஷியாய் நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போயின துவம்பத உபாதியென்னும் காரிய உபாதிபும் தத்பத உபாதியென்னும் காரண உபாதிபுமாம். அவை விட்டுப்போகவிடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்

படி இரண்டு உபாதியும் போக, இரண்டு பதத்திலும் நின்ற சீவனே பரனென்றும் பரனே சீவனென்றும் ஏகமாய்க் காண்பது அசிபதம். அது, விட்டுவிடாதலகூணை.

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னுமஹாவாக்யத்தினாலே, தத்பதார்த்தசோதனை பண்ணப்பட்டது. அதனாலே போதமே புரையற்றேற்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல் தீர்பொரு ளீதென்ப தறிந்துகொண்டேன். தேவரீரதுக்கிரகத்தினாலே சிரவணந் திடமாயிற்று. இனி, மனனம் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சிரவண முற்றிற்று.

மனனம்.

துவம்பதார்த்தம்.

அஃதாவது, சொல்லப்பட்ட பதமுன்றில், முன் துவம்பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். துவம்பத முக்யத்தை நீ மனனஞ் செய். அதெப்படியென்னில்:—தேசம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், பிராணன் என்னும் இந்தப் துவம்பத முக்கியமான ஏழு உபாதியும் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவை யெவையென்னில்: ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் சுழுப்தியும், இவைக்கு அபிமானிகள் விஸ்வன் தைசதன் பிராக்ஞானமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் சீவனுடைய முக்யம். ஆதலால் ஏழு உபாதியுடனே கூடி விளக்குகிறது ஜாக்ரம். அபிமானி விஸ்வன். தேசம் இந்திரிய மிரண்டு நிற்க மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம், பிராணன் என்னுமிந்த ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறது ஸ்வப்னம். அபிமானி தைசதன். அந்தக்கரணம் நான்கும் நிற்க பிராணவாயுவுடனேகூடி

விளங்குகிறது சுழுப்தி. அபிமானி பிராக்ஞன். ஆதலால் இந்த மூன்றவஸ்தையும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஜாக்ரம் ஏழு உபாதியுடனே கூடி விளங்குமென்றும், அது ஸ்வப்னத்திலே அழியுமென்றும், இப்படி உன்னு லறியப்படுகையினாலே ஜாக்ரமும் நீயன்று. ஸ்வப்னந்தான் நானேவென்னில், ஸ்வப்னமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஐந்து உபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும், ஸ்வப்னஞ் ஜாக்ரத்தின் வாஸனையென்றும், மனோவிபாபா மென்றும், ஸ்வப்னம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும் இப்படி யுன்னு லறியப்படுகையினாலே ஸ்வப்னமும் நீயன்று. சுழுப்திதான் நானேவென்னில், சுழுப்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், பிராணனே ஆதாரமென்றும், இரண்டவஸ்தைகளுடைய ஒழிவென்றும், இப்படி யுன்னு லறியப்படுகையினாலே சுழுப்தியும் நீயன்று. இனி, நான் யாரோவென்னில், இப்படி மூன்றவஸ்தைகளையும் உணர்ந்து அவை கழன்று உணர்வாய் நின்று விளங்குகிற துரியங்காண் நீயாகிற சுவரூபம். இந்தச் சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த துவம்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனி, தத்பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். தத்பத முக்கிபத்தை நீ மனனஞ்செய். அஃதெப்படி பென்னில்: சர்வக்ஞன், ஸர்வகாரணன், சர்வாக்ரிரியாமி, சர்வேசுவான், ஸர்வசிருஷ்டி, ஸர்வதிதி, ஸர்வசம்ஹாரன் என்னும் இந்தக் தத்பத முக்கிபமான ஏழு உபாதியுந் துவம்பத உபாதிகள்போல் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவை யெப்படிபென்னில்:—

துரியம், காலபரம், அதீதமும் இவைக்கு அபிமானிகள் வீராப்புருஷன், இரணியகாப்பன், அவ்யாகிருதனுமாம். இந்த

மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் பானுடைய முக்யம். ஆதலால் சீவனுடைய உபாதிகளாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்று உணர்வானதுபோல, பானுடைய வுபாதியாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்று அறிவானதே பரம். பரஜாக்ரம் ஏதென்னில், முன் சொல்லப்பட்ட சுத்த துவம்பதார்த்தமான தூரியம் பானுக்குத் தேகமாகையினாலே, காரணோபாதிக ளேழும் இதனிடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே தூரியமாகிய பரஜாக்ரம். அபிமானி விராட்புருஷன். பரஸ்வப்னம் ஏதென்னில்: சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசம்ஹாரனெனும் இந்த மூன்று உபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரஸ்வப்னம். அபிமானி இரணியகர்ப்பன். பரசுமுப்தி ஏதென்னில், இந்த ஏழு உபாதிகளும் அந்த ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே நிற்கிறதோ இல்லையோ பாரென்னுமிடத்தில் இல்லை. இப்படி யொன்றுமில்லாமல் இருந்தவிடமே அதீதமாகிய பரசுமுப்தி. அபிமானி அவ்யாகிருதன். இந்தப் பரசுமுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும், ஆகாசம்போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தின் சுவரூபமென்றுஞ் சொல்லும். அது ஸ்வரூபமாகாது. அஃதெப்படியென்னில்,—இது, பானுக்கு உபாதியானபடியினாலே, இந்த மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்றுகின்றதே பரம். இப்படிச் சுத்த துவம்பதார்த்தமான தூரியத்திலே, காரணோபாதிகளே முஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென் றறியப்படுகிறதினாலும், பரஜாக்ரம் பரஸ்வப்னத்திலே தோன்றாமையினாலும் பரஜாக்ரமும் நீயன்று. மூன்று உபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்னமென் றறியப்படுகையினாலும், பரஸ்வப்னம் பரசுமுப்தியில் அழிகையினாலும், பரஸ்வப்னமும் நீயன்று. இந்த உபாதிகளேழும் ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாம விருந்தவிடமே பரசுமுப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுமுப்தி மேலாய்நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழி

கையினாலும் பாசமுப்தியும் நீயன்று. இப்படி மூன்றவஸ்தையுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்குகிறதே பாஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த தத்வதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சுவரூபம் உளளும் புறம்பும் போக்கும் வரவு மின்றித் தானேதானாகி விளங்காநிற்கும். அதுவே பரம்.

அசிபதார்த்தம்.

இப்படி யிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்ந்தப் பொருளைப் பொருந்த அருளிச்செய்தாற்போல, ஆன யென்கிற பதத்தினர்த்தமும் மனனத்திலே யறுக்கிரகம் பண்ணவேண்டு மென்ன, அப்படியே இருபதப் பொருளையும் லட்சியப்பரிசாற் குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்திலே தரித்த பின்பு, ஆனயென்னும் பதத்தையும் பூரணமாக மனனத்திலே தரித்திரு. அஃதெப்படியென்னில், சீவனிடத்திலிருக்கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினோமென்கிற வாசனை யிருக்கையினாலும், பரனிடத்திலிருக்கிற தத்பதஉபாதி நீங்கினோமென்கிற வாசனை யிருக்கையினாலும், துவம்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும்விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தருக்காய் நின்று விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே இரண்டு உபாதியும் ஒழிந்தபடியினாலும், விஸ்வந் தோன்றாமையினாலும் அதுவே பிரமமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது.

அது எப்படியென்னில், ஸ்தூலமாய் விளங்குகிற பிரபஞ்சத்தைச் சீவன் நானென்று கொண்டு நின்ற உபாதியை நீக்கி, முன் சுத்த துவம்பதார்த்தமானவிடத்தில் காரணபாதி சம்பந்திக்கையால் சுத்த துவம்பதார்த்தம் விஸ்வக்கிராசம் பண்ணமாட்டாது. விஸ்வக்கிராசமானாலொழிய ஐக்கியங்

கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கழன்று விளங்காநின்ற தத்ஸ்வரூபத்தினால் விஸ்வத்தைக் கிரகிக்கையினாலே அதுவே விஸ்வக்கிராசமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இரண்டு பதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும் நீங்கி, சீவத்வமென்கிற போதமு மொழிந்து, விஸ்வமெல்லாந் தன்மயமாயிருக்கிறோ மென்கிற விவேகம் தத்பதத்துண்டாகையால் சம்சர்க்கவாக்யத்தினாலும் விசிஷ்டவாக்யத்தினாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டிப் போகிறபொருள் இரண்டினுடைய வாசனையும் அசிபதத்தினாலே யன்றி நீங்காது.

அஃதெப்படி யென்னில், சோபந்தேவதத்த நென்கிற வாக்யத்தினாலே இரண்டு பதத்தினுடைய காரியமுங் காரணமுங் கழன்று இந்த அகம்போய் இந்த வாசனையுந் தீர்ந்து அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும் பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்பந்தித்து வருகிற அவஸ்தையும், கோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவைபெல்லாம் ஒன்றுமின்றியே ஒழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்காநின்ற யாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும் மகாவாக்யம் ஆனயென்றது.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலே தரித்த பதார்த்த சோதனையாகிய படியைச் சுவாதுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென்ன, நிதித்யாசனம் அதுக்கிரகம் பண்ணுகுறர்.

மனனமுற்றிற்று.

நிதித்யாசனம்.

அஃதெப்படியென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம்பதத்திற் காரியோபாதியினுடைய சோதனையும், தத்பதத்திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டு உபாதியினு

டைய வாசனாதோஷமாகிய அசிபதத்திலுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகாண்பது முடிவு. இந்த உண்மையினுடைய முடிவைக் குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீ காண, விருப்பத்துடனே நிலைபெற்று விளங்கக் காட்டுகிறோம். நீ கண்டுகொண்டு வருவாய்.

துவம்பதார்த்த சுத்தம்.

முன்னே உனக்குச் சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்திலே தரித்துவிளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அவத்தைமூன்றும், அவைகண்டு கழன்றுணருகிற துரிய சுவ ரூபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீ கண்டபடி சொல்லிக் காணென்னச் சொல்லுகிறான்:—

பொறியும் புலனும் மனமே யாதாரமாக விஷயத்தைப் புசிக்கிறபோது ஜாக்ரமென்றும், விசுவமாயிசூக்கிற உபாதி யை நானென் றபிமானித்திருக்கையினால் விசுவனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். ஜாக்ரத்தின் வாசனை ஸ்வப்னமென்றும் இந்தச் சடமாகிய வாசனையை நானென் றபிமானித்திருக்கையினால் இதற்கபி மானி தைசதனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீர் அருளி னாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன்; நனவின் வாசனையாகிய கனவும் இறந்தவிடம் சுழுப்தியென்றும் இந்த வெறும் பாவனையாகிய சுழுப்தியை நானென் றபிமானித்திருக்கையினாலே யிதற்கபி மானி பிராக்ஞனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன்; இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுப்தியை விஷ யமாயறியுமென்றே அறிவெனக் கண்டேன்; தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னைக் கண்டபின் மூலப்பகுதியா யிருக்கின்ற சுழுப்தி யிறந்ததுங் கண்டேன். கண்டஸ்வரூப மெப்படி யிருந்ததென்னில் . “அறிவுதா னழிவின்றியே

யனைத்தையு மறிந்து, முறிவதாகிய முன்புபின்பக்கமேல்கீழ்” என்பன வொன்றுமின்றி எங்குமாய்த் திகழ்ந்து பிரிவில்லாமல் எல்லாவற்றினுள்ளுந் தானுப்தின்று விளங்குகிறபடியினாலும், சகலமுந்தன்னிடத்திலே தோன்றியும் விளங்கியும்ஒடுங்கியுந் தானே மேலாகிச் சகலத்துக்குங் காரணமாய்த் தேதேஹந்திரிய கரணங்களுக்கெல்லா மேலாகித் தானே சாக்ஷியாய் நிற்கையினாலும், ஒப்பிலாத இவ்வுணர்வதே வடிவதா மென்னைத் தேவரீ ரருளினாலே உள்ளங்கை நெல்விக்கணிபோற் சந்தேகமறக் கண்டேனென, அமைபவுன்றனை அதுபவத்துணர்ந்தாய். ஆனபடியினாலே துவம்பத்தத்திற்குப் பொருள் சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்த சுத்தம்.

தத்பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையுங் கண்டு கழன்றுணருகிற சித்பாதத்தையுஞ் சந்தேகமற நீ கண்டபடி சொல்லிக் காணென்ன,—

தேவரீ ரதுக்கிரகத்தினாலே சுத்த துவம்பதார்த்தமாயிருக்கிற துரியசுவரூபத்தினிடத்தில் சர்வக்ருத்வாதி உபாதி சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பாஜாக்ரமென்றும், இதற்கபிமானி விசுவத்துக்கெல்லாம் ஆகாரமாகையால் விராட்புருஷனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீ ரருளினாலே ஸ்வப்பனத்திலழிந்ததுங் கண்டேன்; காலபரமாயிருக்கிற சுவப்பனத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், சர்வசிருஷ்டி, சர்வஸ்திதி, ஸர்வசம்ஹாரன் என்கிற மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பாஸ்வப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி ஜாக்ரம்போல வியாப்தமும் சுழுப்திபோல அவ்வியாப்தமுமானபடியினாலே இரணிய கர்ப்பனென்றுங் கண்டேன்; அது தேவரீ ரருளினாலே சுழுப்தியிலொழிந்ததுங் கண்டேன்; தத்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே சர்வக்ருத்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பாசுழுப்தியென்றும், இதற்கபிமானி ஒரு வியாப்தமு மில்லாதபடியினாலே அவ்யாகிருத

னென்றுங் கண்டேன்; இந்தப் பாசமுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பாமென்றும் ஆகாசம்போல வியாப்தமற்றிருக்கையினாலே பிரமத்தின் ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லியதுங் கண்டேன்; இந்தப் பாசமுப்திக்கு மேலாய்நின்று விளங்காநின்ற ஞானத்தைப் பாஸ்வரூபமென்றுங் கண்டேன்; வியோமமாயிருக்கிற பாசமுப்தியும் பானிடத்திலே ஒழியக்கண்டேன்.

அசிபதார்த்த சுத்தம்.

தேவரீர் அதுக்கிரகத்தினாலே வியோமமீருய மூன்றவஸ்தையும் கபளீகரித்துநின்று விளங்காநின்ற சுவரூபத்தையுங் கண்டேன்; ஞானமே வடிவாகையால் இதற்கபிமானி சித்தசொலிதை யென்றுங் கண்டேன்; தேவரீர் அதுக்கிரகத்தினாலே இரண்டு உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையினாலும், போக்கு வரவின்றியே நிற்கையினாலும், இதாமாயிருக்கின்ற விசுவமெல்லாம் விழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகையினாலும், விசுவக்கிராசமென்றுங் கண்டேன்; இதற்கபிமானி அசேஷமுந் தானாய் நிற்கையினாலே பிரசாபத்திபனென்றுங் கண்டேன்; இப்படி சகல ஆத்மாவின் உள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று வேதஞ் சொல்லும். அது தேவரீரருளினாலே “பழமறைத் திருமொழிப் பரிசேதராதல, வலகமுண்டகம் புறமருவுஞ் சராநிகண், முழுதுந் தன்னுருவமாய்” விளங்கப்படுகின்றதுவுங் கண்டேன்; பேதமாயிருக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்று வேதஞ்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லாம் ஒரு தன்வடிவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச் சீவதுரிய முதலாகக்கொண்டு உள்ளும் புறமுமாய் வருகிற உபாதிக் குற்றங்களெல்லாந் தீர அதுக்கிரகம் பண்ணுகையினாலே கண்டேன் என,

இந்த ஸ்வரூபம் ஐக்கியத்திலே உபசாந்தமாம். இதனை நீ அரிதாகிய வமல தத்பதார்த்த மென்றறி. இப்படி வியோமத்தைக் கடந்து விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிறபடியினாலே உபாதியினுடைய குற்றந் தீர்ந்தாலும் இந்த வாசனாதோஷந் தீரவேண்டுமென்று வேதஞ் சொல்லும். ஆகையினால் இனி இந்த வாசனாதோஷம் திருமுறைமை எப்படியென்னில், உபசாந்தம் நீங்கினாலொழிய தீராதது. உபசாந்தமாவ தேதென்னில், மூலாக்ஞானம்; மூலாக்ஞான மேதென்னில், மறைப்பு; அந்த மறைப்புத்தா னேதென்னில், தத்சொரூபத்தை மறந்த விடம். தேகமாதியாக இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தம் அந்தமாகச் சகலமும் தன்னிடத்திலே அடங்குகையினாலே இதற்குபிமானி பொற்புவிசாந்தனாம். நன்றாய் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம்நிறைந்த உபசாந்தத்தின் பெருமையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப்பதத்தவத்தை மும்மூன்றென்பது முடிந்தது ஞானமென்றுஞ் சொல்லியது. ஆகையால் முப்பதமு முடிந்தவிடத்திலே சத்தியஞானவனந்த ஆனந்தமா யிருக்கப்படாநின்ற தத்சொரூபம் வெளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம் பண்ணியருள, அந்தச் சொரூபத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன, அநுக்கிரகம் பண்ணுகின்றார்.

நிதித்யாசனம் முற்றிற்று.

தத்ஸ்வரூபம்.

அஃதெப்படி யென்னில், இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தத்தைக்கண்டு விளங்கப்பட்ட தத்சொரூபத்தினிடத்திலே அந்த மறைப்பு நிற்கிறதோ இல்லையோ பாரென்னுமிடத்தில் இல்லை. இல்லாதவிட மெப்படி யிருந்தது? ஆகியந்தஞ் சூனியமாயிருந்தது. அந்தச் சொரூபந்தான்காண், அறிந்திடப்படாததாய் அறிவுடைத்தாய் அளவிடப்படாததாய்ச் சுகசுவசொரூபியுமா

யிருப்பது. அதுதான்காண், சத்யஞான வனந்த வானந்தமா
 னது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதிபந்தஞ் சூனியமாயிருக்கப்
 பட்டதே பரிபூரணம். அந்தப் பரிபூரணம் எப்படி யிருந்தது
 பாரென்னுமிடத்தில் என்னாற் சொல்லப்போகா திருந்தது.
 அஃதேனென்னில், மனதுக் கெட்டாதபடியினாலே வாக்கு வச
 னிக்கப்போகாது. ஆகையினால் வாக்கு மனோதிதமென்று
 கண்டு விளங்குவந்ததே ஞானம். அந்த ஞானத்தை விட்டிருந்த
 விடத்திலேயாதொரு ஸ்வரூபம் நிகழ்ந்தது அதை ஆசாரியரும்
 மஹாவாக்கியத்தினாலே அது நீ யாகின்றாயென்றும் நீ யதுவா
 கின்றாயென்றும் அது துக்கிரகம்பண்ணினார். அந்த ஸ்வரூபந்தான்
 மூன்றுபதமானது. அஃதெதுவென்னில், துவம்பத முதலாக
 அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் மூன்று லக்ஷணமானது. அஃதெது
 வென்னில், ஜீவன் முதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் ஆறு
 குறியாயுள்ளது. அஃதெதுவெனில், வடிவு நுண்மைமுதலாக
 அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃதெதுவென்
 னில், இறந்த கேள்வி முதலாயினவாம். இப்படி அதுக்கிரகம் பண்
 ணப்பட்ட குருநாதன் பெருமையாதோவென்னில், “மூலையிருந்
 தாரை முற்றத்தேவிட்டவர், சாலப்பெரியரென்றுந்தீபற, தவத்
 திற் றலைவரென்றுந்தீபற” என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை முற்றிற்று.

தோம்பதந் தத்பதந் தோன்று மசிபதம்
 நம்பிய சீவன் பான்சிவ மாய்நிற்கு
 மம்பத மேலைச் சொரூப மாவாக்கியஞ்
 செம்பொரு டாண்டருள் சீர்நந்தி தானே.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
 வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசிப்பின்ரி
 வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
 தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

அ. ப.	ப.	அ. ப.	ப.
சிவராத்திரி மான்மியம் ...	4 0	வேதாந்தஞ்ஞாமணி மூலம் ...	2 0
தாலாட்டுப் பிரபந்தம் ...	4 0	கைவல்யநவநீத மூலம் ...	2 0
சங்கீதத்தின் சரித்திரம்...	4 0	உபநயனார்த்த தீபிகை ...	0 6
மாத்ரொழுக்க இலக்கணம்	2 0	ஏகாந்தசேவை ...	1 0
அஷ்டோத்தர சதநாமாவளி	1 6	மதுமுறைகண்ட வாசகம்	4 0
பிரச்நோத்தர ரத்நமாலிகை	2 0	மஹாதேவமாலை ...	1 0
காங்கிரஸ் மகாசபை ...	4 0	சிவானந்தமாலை ...	4 0
தொண்டைமண்டல சதகம்	2 0	டிஸ்கவுண்டுமாலை ...	1 0
அண்ணாமலைச்சதகம் ...	2 0	இன்னொற்பது உரை ...	1 6
குமரேச சதகம் ...	2 0	இனிதுநாற்பது உரை ...	1 6
திருவேங்கட சதகம் ...	2 0	சிறுபஞ்சமூலம் உரை ...	4 0
எம்பிரான் சதகம் ...	1 0	நான்மணிக்கடிகை உரை	5 0
அறப்பள்ளிசுர சதகம் ...	2 0	முதுமொழிக்காஞ்சி உரை	2 6
ஜெயங்கொண்டார் சதகம்	2 0	களவழிநாற்பது உரை ...	2 0
அவையாம்பிகை சதகம்...	2 0	கல்வனையந்தாதி உரை ...	5 0
கைலாசநாதர் சதகம் ...	2 0	சரஸ்வதியந்தாதி உரை ...	5 0
குருநாத சதகம் ...	1 0	மறைசையந்தாதி உரை ...	5 0
சௌந்தரியலகரி உரை ...	6 0	நாநாஜீவவாதக்கட்டளை ...	1 0
ஒருதுறைக்கோவை ...	4 0	பிரகலாத சரித்திரம் ...	4 0
சீகாளத்திக்கலம்பகம் ...	2 0	அஷ்டப்பிரபந்த மூலம் ...	8 0
யாப்பிலக்கண வினாவிடை	2 0	பாரதீதி ...	2 0
அணியிலக்கண வசனம்...	4 0	ஒங்காரத்தின் மகத்துவம்	1 0
வச்சணந்திமாலை உரை ...	2 0	அஷ்டாக்ஷர மகத்துவம்...	1 0
குடாரம் ...	1 0	ஆரியர் சந்தியாவந்தனம்...	1 0
ஒளவைகுறள் ...	2 0	சைவதுஷண பரிகாரம்	4 0
சிவபூஜைத்திரட்டு ...	2 0	கீதாசாரத்தாலாட்டு ...	1 0
கந்தரதுபுதிநூறுபாடலுரை	6 0	பட்டணத்தார்பாடல் (சிறிது)	1 0
அம்மணியம், ஐயாசாமியம்	8 0	பத்திரகிரியார் புலம்பல்...	1 6
ஜாதிபேத விளக்கம் ...	2 0	ஸ்தலயாத்திரை பொதுவிதி	6 0
விஷப்பிரதி விஷத்திரட்டு	2 0	மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத்	
சைவசித்தாந்த வரலாறு ...	4 0	தமிழ் ...	2 0
நன்னூல் மூலம் ...	2 0	ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி வைராக்கிய	
திருக்குறள் மூலம் ...	4 0	சதகம் ...	3 0